

Հովհաննես Թումանյան

Ինձ մի՛ խնդրիր, ես չեմ երգի...

Ինձ մի՛ խնդրիր, ես չեմ երգի
Իմ տխրությունն ահագին,
Աղեկըտուր նրբա ձայնից
Կրխորտակվի քո հոգին...

Ո՛չ, քեզ համար այսպիսի երգ
Երգելու չեմ ես երբեք:

Ես երգեցի սարի վրրա
Ու չորացան խոտ ու վարդ,
Անապատ է այնտեղ հիմա,

Սև՛, ամայի անապատ...
Հառաչանքից այրված սարում
Էլ ծաղիկ չի դալարում:

Բույր ու գեփյոտ ես կուգեի
Եվ արշալույս ոսկեվառ,

Որ մի պայծառ երգ հյուսեի
Ու երգեի քեզ համար...
Բայց իմ սիրտը բրոնած են դեռ
Հուր հառաչանք, սև գիշեր:

